NSZK – szövetségi kancellárok (1949–2013)

Konrad Adenauer (1949–1963)

(1876–1967): 1894–1897 között jogot tanult; 1906-tól városi tanácsnok, 1909-ben a főpolgármester első helyettese, majd 1919 és 1933 között kölni főpolgármester. Úgy vélte, hogy a Rajna-vidék demokratikus és polgári hagyományaival eltér a junker Németországtól, és hidat alkot Franciaország felé. Franciaország biztonsági igényét elismerve 1919 elején támogatta „a rajnai tartományok szabad állammá egyesülését (Nyugatnémet Köztársaság) a német birodalommal szövetségben". 1921–1933-ban a porosz államtanács elnöke. A nemzetiszocialista diktatúra éveiben szeparatizmus vádjával többször letartóztatták, de elutasította az ellenállásban való részvételt. 1946-ban a brit övezet CDU-jának első elnöke, majd Észak–Rajna Vesztfália első tartományi gyűlésében a CDU frakció elnöke. 1948–1949-ben a Parlamenti Tanács elnöke. 1949–1963 között az NSZK kancellárja, 1951–1955-ben egyidejűleg külügyminiszter is.

Ludwig Erhard (1963–1966)

(1897–1977): közgazdász, 1942-től gazdasági- és ipari kutatásokat végzett. 1945–1946-ban bajor gazdasági miniszter, 1947–1948-ban Bizónia gazdasági vezetője, az 1948. júniusi pénzreform előkészítője. 1949-től CDU Bundestag-képviselő. 1949–1963 között szövetségi gazdasági miniszter, a „gazdasági csoda apja". 1957–1963-ban alkancellár. 1963–1966 között az NSZK koalíciós (CDU/CSU/FDP) kormányának kancellára. 1966–1967-ben a CDU elnöke.

Kurt Georg Kiesinger (1966–1969)

(1904–1988): jogász, 1933-tól az NSDAP-tagja, a második világháború alatt a külügyminisztériumban a külföldi propaganda felelőse. 1948-tól a CDU baden-württembergi ügyvezetője, 1958–1966-ban ugyanott sikeres miniszterelnök. 1949–1958 és 1969–1980 között Bundestag-képviselő. 1966–1969-ben a nagykoalíció kancellára, 1967–1971-ben a CDU elnöke. Kancellárként óvatos lépéseket tett az enyhülésre alapozott keleti politika irányába, az 1965–1967. évi gazdasági recessziót pedig széles társadalmi összefogással fékezte meg. Az 1968. évi szükségállapot-törvények ugyanakkor élénk belpolitikai vitákhoz és a parlamentenkívüli ellenzék megmozdulásaihoz vezettek.

Willy Brandt (1969–1974)

(1913–1992): Lübeckben született Herbert Frahm néven. 1930-ban belépett a szociáldemokrata pártba (SPD), majd 1931-ben átlepett a Szocialista Munkáspártba (SAP). Hitler hatalomra jutásakor illegalitásba vonult, majd Willy Brandt álnéven

Dánián keresztül Norvégiába menekült. A Hitler-ellenes Német Népfront résztvevője, humanitárius segélyek közvetítője, a spanyol polgárháború tudósítója. 1940-ben Svédországba menekült. A háború végén skandináv lapok németországi tudósítója. 1948-ban az SPD elnökségének képviselője Berlinben és a szövetséges ellenőrző hatóságoknál. 1950-től a berlini képviselőház tagja, 1955-től elnöke. 1954-től a berlini SPD tartományi elnökhelyettese, 1958-tól elnöke. 1957–1966 között Nyugat-Berlin kormányzó polgármestere. 1964–1987 között az SPD elnöke. 1966–1969-ben alkancellár és külügyminiszter a nagykoalíció kormányában. 1969–1974 között a szociálliberális koalíció (SPD–FDP) szövetségi kancellára. 1970-ben Nobel-békedíjas, 1976-ban a Szocialista Internacionálé elnöke.

Helmut Schmidt 1974–1982)

(1918–): közgazdász, 1937–1945-ben katonai szolgálatot teljesített. 1946-tól az SPD elnökségének tagja. 1949-1953-ban a hamburgi gazdasági hivatal vezetője, 1961-1965-ben belügyi szenátor. 1953–1962-ig és 1965-től Bundestag-képviselő. 1967–1969-ben az SPD frakció elnöke. 1969–1972-ben védelmi miniszter, majd 1972–1974-ben gazdasági- és pénzügyminiszter. 1974–1982 között az NSZK kancellára; nagy hazai és nemzetközi tekintélynek örvend.

Helmut Kohl (1982–1998)

(1930–): Ludwigshafenben született, történelmet és jogot tanult. 1954-ben a fiatalokat tömörítő Junge Union tartományi szervezet elnökhelyettese, 1955-ben a CDU tartományi elnökség tagja, s a tartományi gyűlés képviselője. 1969-ben tartományi miniszterelnök, 1969-1973-ban a CDU szövetségi elnökhelyettese, majd 1973-ban elnöke. 1976-ban a CDU/CSU Bundestag-frakció elnöke és kancellárjelöltje. 1982–1998 között az NSZK kancellára. 1999 második felében a tisztázatlan eredetű pártadományok botrányába keveredett.

Gerhard Schröder (1998–2005)

(1944–): a lippei Mossenbergben született munkásfiúként. Kereskedelmet, majd jogot tanult; 1978–1990-ben ügyvéd Hannoverben. 1963-tól az SPD tagja, 1978–1980-ban az ifjúszocialisták (Jungsozialisten) szövetségi elnöke, majd 1986-ig az SPD Bundestag-képviselője. 1990–1998-ban alsószászországi miniszterelnök. 1986-tól az SPD elnökségi tagja. 1998–2005 között az NSZK kancellára, 1999–2004 között pedig az SPD elnöke is.

Angela Merkel (2005–2008)

(1954–): Hamburgban született Horst Kasner teológus első gyermekeként. A kislány születése után néhány héttel a család áttelepült az NDK-ba, ahol a férj evangélikus lelkészi állást kapott Berlin-Brandenburg megyében. 1961–1973 között elvégezte a templini politechnikai iskolát, majd Lipcsében az akkori Karl Marx Egyetemen fizikát tanult. Kelet-Berlinben a Tudományos Akadémia fizikai-kémia intézetében dolgozott.

1989-ben a Demokratikus Útrakelés (Demokratischer Aufbruch – DA) nevű ellenzéki szervezetben kezdett dolgozni. Politikai karrierje a német újraegyesítéssel kezdődött. Az 1990. március 18-i Népi Kamara-választások után Lothar de Maizière kormányában helyettes kormányszóvivő, majd októbertől minisztériumi tanácsos a sajtó- és információs hivatalban. 1991–1994 között Helmut Kohl kancellár kormányában nő- és ifjúsági miniszter, 1990. decembertől Bundestag-képviselő. 1994–1998 között szövetségi környezetvédelmi miniszter. 1998. novemberben a CDU főtitkára, 2000 áprilisában a CDU szövetségi elnöke. 2002–2005 között az ellenzék vezetője. 2005. novembertől a CDU/CSU–SPD nagykoalíció kancellára, 2006 novemberében pedig ismét a CDU szövetségi elnöke. 2009-től a CDU/CSU–FDP koalíció kancellára.

(N.I.)